

По едно време той откопча рогата си и съвсемъ неочаквано се измъкна назадъ.

— Аа, аа, — ахнаха нѣкои — язъкъ, язъкъ!

Но въ мигъ червеникавата козина на Ружко настрѣхна, и той свирепо врѣхлетѣ върху противника си. Искри изхвръкнаха отъ очитѣ на пастирчетата. То не бѣше ударъ на две живи същества, а сякашъ канари се сблъскаха.

Вранчо отстѣпи две-три крачки назадъ, сви се да се опомни, но кой го чака. Втори, трети, четвърти ударъ, още по-силенъ, по-страховитѣ. По едно време Ружко хитро измъкна рогата си и като съ вила го подхвана между преднитѣ крака. Вранчо се уплаши сякашъ, дръпна се назадъ и оня току го повали на земята. Кървави сълзи закапаха отъ очитѣ му. Отъ лѣва страна на корема му, близу до предния кракъ, свѣтѣше кървава бразда. Тая бразда сякашъ видѣ другарѣтъ му Брѣжко, прорева и като бѣсенъ се втурна срещу ликуващия по-

бедителъ. Но последниятъ се дръпна и той заора съ муцуна въ земята. Но следъ мигъ стана пакъ, кимна сякашъ на ранения си другаръ и двамата се спуснаха — единиятъ отъ едната страна, другиятъ отъ другата — да го промушатъ сякашъ. Но ето, че долѣте и Ружковиятъ приятелъ. Вкопчаха се въ страшна борба. Скоро наскачаха и другитѣ. Долно-ливаде се изрови, заприлича на бойно поле.

— И биволитѣ сж като хората, ей! — обади се едно отъ слисанитѣ деца. — Единъ други се вардятъ.

— Море, я дигайте тояги да ги развардимъ, че ще се изпромушатъ!

— Лелее, на нашъ Крънчо отиде и другия рогъ!

— проплака друго пастирче. — Какво гледате, бе? Вардете, вардете, че ще се изпотрепятъ! Па и насъ вкжши ще ни изпотрепятъ!

И надигнаха тояги да ги разтърватъ.

— Оставете добичетата, оставете ги на мира! — подхвърли имъ дѣдо Велко стариятъ овчаръ. — Наяли се, па имъ се доиграло. Ще се наиграятъ и сами ще мирнатъ. . .

Така и стана. Викаха децата, плющѣха тояги, но кой да ги чуе. Борбата продължи още дълго време. И чакъ когато добичетата изхарчиха и последнитѣ си сили,